

Συνάντησις εικοστή πρώτη:

«**Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ**»

(20 12)

Μεγάλη Πέμπτη!

«.....Σήμερον κρεμάται επί ξύλου.....»

Μάτια δακρύζουν, γόνατα λυγίζουν!

Μπρός στοῦ Θεοῦ τήν τόση καλωσύνη,
γεμίζει κάθε ἀνθρώπου ἡ καρδιά εὐγνωμοσύνη.

Μεγάλη Πέμπτη!

«...Προσκυνοῦμεν Σου τά πάθη χριστέ...»

Σέ μένα, σέ σένα, σέ κείνους,
πού προσκυνᾶμε τό Σταυρό, Σέ ὄλους
τό τρυνημένο χέρι τείνεις
καί τήν συγγνώμη δίνεις!

* * *

Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου εἶναι τό κέντρο τῆς σκέψεως καί τῆς λατρείας ὄλων τῶν Χριστιανῶν τοῦ κόσμου κάθε ἡμέρα, ἰδιαίτερα ὅμως αὐτή τήν Ἁγία Ἑβδομάδα. Γενικώτερα ὁ Σταυρός δεσπόζει στους ναούς, στά σπίτια μας. Μερικές ὅμως φορές δυστυχῶς, ἐπειδή τόν συνηθίζουμε, κανταντᾶμε νά τόν βλέπουμε σάν ἓνα ἀπλό στολίδι. Γί' αὐτό εἶναι ἀνάγκη συχνότερα νά μεταφερώμαστε «ἐκεῖ πού σταύρωσαν τόν Κύριό μας» καί νά ἀτενίζουμε μέ δέος τή συγκλονιστική αὐτή θυσία.

Σήμερα Μεγάλη Πέμπτη στό μέσο τῆς Ἐκκλησίας ἀντικρύζουμε τόν Ἐσταυρωμένο Κύριο μέ πληγωμένη τήν ἁγία κεφαλή ἀπό τό ἀκάνθινο στεφάνι, χλωμό, ὑβρισμένο. Τά μάτια δακρύζουν. Ὁ Κύριος φορτωμένος τίς ἁμαρτίες μας. Ἐπάνω στό Σταυρό σηκώνει ὅλο τόν ἀνθρώπινο πόνο. Καί τόν «δικό» μας. Τά χέρια Του ἀπλωμένα, μοιάζουν νά μᾶς προσκαλοῦν, νά μᾶς περιμένουν. Κι ἐμεῖς ἀμίλητοι κάτω ἀπό τό Σταυρό! Στεκόμαστε μέ δέος μπροστά στό μεγαλεῖο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης Του. Ἄνικανοί νά συλλάβουμε τό μεγάλο μυστήριο τῆς θυσίας Του.

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΤΟΛΤΟΘΑΣ ΑΡΧΙΖΕΙ.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ στήν ἐσχάτη, τήν ἄκρα ταπείνωσίν Του.

Ὁ Πιλάτος, οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες, οἱ Ἀρχιερεῖς, Φαρισαῖοι καί Γραμματεῖς, ὁ ἀχάριστος λαός, ὄλοι ἐναντίον Του. Ἀλλά ἄν ὄλο αὐτό τό μῖσος πληγώνει τήν παναγία ψυχή τοῦ Κυρίου, πολύ περισσότερο τόν λυπεῖ κάτι ἄλλο.

Τό ὅτι, καί αὐτοί ἀκόμη πού θά εἶχαν λόγους πολλούς νά μείνουν κοντά Του, νά Τοῦ συμπαρασταθοῦν, δέν ἐμφανίζονται πουθενά. Ποῦ εἶναι ὄλοι οἱ εὐεργετημένοι ἀπό τήν δύναμί Του, οἱ χορτασμένοι ἀπό τά χέρια Του, οἱ ἐκ νεκρῶν ἀναστημένοι μέ μόνη τήν θεία προσταγή Του;

Ποῦ εἶναι κι ἐκεῖνοι οἱ ὀλίγοι πού τούς ἐδιάλεξε ἀπό τούς πολλούς γιά νά τούς κάνη μαθητάς Του, πού ἐπί τρία χρόνια δέχτηκαν τήν ἰδιαίτερη φροντίδα Του, πού ἄκουσαν τήν θεία διδασκαλία Του, πού παρηκολούθησαν τά πολλά καί καταπληκτικά θαύματά Του, πού λίγες ὥρες πρό τοῦ Πάθους Του τόν ἄκουσαν νά τούς μιλάη μέ πολλή ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη καί νά τούς ὀνομάζη φίλους;

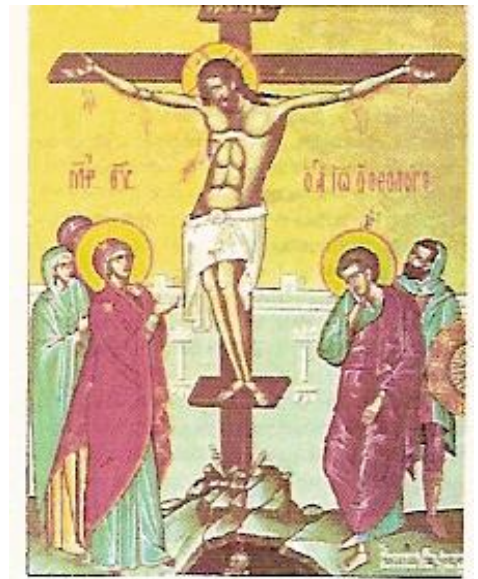
Ἄλλοτε στίς δοκιμασίες καί τούς πειρασμούς Του εἶχαν μείνει κοντά Του καί τούς εἶχε ἐπαιέσει. Ὅταν ὅμως οἱ ἐχθροί Του τόν συνέλαβαν μέσα στόν κήπο τῆς Γεθσημανῆ, ὁ φόβος κυριάρχησε στίς ψυχές τους.

«**Οἱ μαθηταί πάντες ἀφέντες Αὐτόν ἔφυγον**» (Ματθ. κς' 56).

* * *

Ἡ ἀνθρώπινη κακία ὀλοκλήρωσε τό ἔγκλημα. Ἀφοῦ ἐχόρτασε ἡ πορωμένη ψυχή τους νά ἐμπαίξῃ τόν Κύριο τοῦ ἔβαλαν τόν Σταυρόν στους ὦμους, γιά νά ὀδηγηθῆ εἰς τόν Γολγοθᾶ.

«**καί βαστάζων τόν Σταυρόν Αὐτοῦ ἐξῆλθεν**» (Ἰωάν. ιθ' 17)

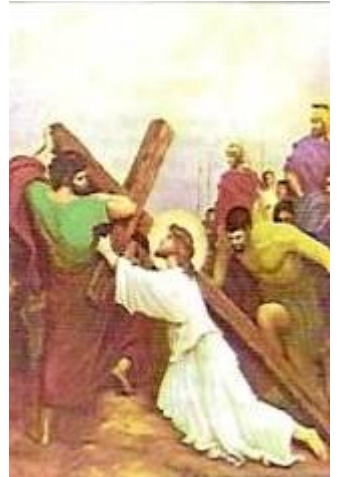
Φορτωμένος τὸ βαρὺ ἀκατέργαστο ξύλο ὁ Κύριος προχωρεῖ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Βαδίζει ἀργὰ μὲ δυσκολία πονώντας φρικτὰ. Τὸ φωτεινὸ Του πρόσωπο αὐλακώνουν συσπάσεις ὀδύνης. Τὰ μάτια Του, κομμένα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ τὴν ἀγρύπνια τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Ὁ Κύριος κοιτάζει μὲ πόνο τριγύρω τοὺς ἀνθρώπους, πού τὸν συνοδεύουν μὲ τρόπο περιπαικτικὸ καὶ ὑβριστικὸ σὰν νὰ τοὺς λέει: «*Λαὸς μου τί ἐποίησά σοι καὶ τί μοὶ ἀνταπέδωκας*».

Τὰ χεῖλη Του ὅμως δὲν προφέρουν κανένα παράπονο. Εἶναι σφιγμένα ἀπὸ τὴν προσπάθεια πού καταβάλλει νὰ προχωρήσῃ. Ἡ φοβερὴ μαστίγωσις ἔχει ἀφήσει τὰ φρικτὰ της σημάδια. Τὰ ροῦχα κολλοῦν στὸ ματωμένο κορμί. Ὁ βαρὺς Σταυρὸς γλυστρά. Καινούργιες πληγές προστίθενται. Ζεστό αἷμα ποτίζει τὴ γῆ πού πατᾶ. Ἐξάντλημένος πιὸ κάτω γονατίζει. Ὡ θέαμα φρικτὸν! Κανένας δὲν βοηθᾶ. Θὰ μολυνθοῦν. Ὁ Σταυρὸς θεωρεῖται ὄργανο ἀτιμίας κι αὐτοὶ θέλουν νὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα.

Καὶ νά! Ὁ **Σίμων ὁ Κυρηναῖος**, ὁ Ἰουδαῖος ἀγρότης πού ἠξιώθη τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς νὰ ξεκουράσῃ τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ βαστάσῃ αὐτὸς τὸ βαρὺ Σταυρὸ Του.

Τέλος φθάνουν στὴν κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ. Χωρὶς καθυστερήσεις οἱ δῆμιοι πλησιάζουν, κρατώντας τὸ βαρὺ σφυρὶ καὶ τὰ μυτερά καρφιά. Μὲ γρήγορες κινήσεις τραβοῦν τὸν χιτῶνα καὶ τὰ ἱμάτια καὶ ξαπλώνουν τὸν Κύριο στὸ ἀκατέργαστο κορμὸ τοῦ Σταυροῦ. Ἕνας ξηρὸς κρότος ἀκούγεται. Τὸ καρφὶ σχίζει τὴν σάρκα. Κατόπιν ἄλλος κι ἄλλος.... Τὰ πόδια τοῦ Σωτῆρος, πού διέτρεχαν ὅλη τὴν Παλαιστίνη φέροντας παντοῦ τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης, τὰ χέρια Του, πού ἀνοίξαν τὰ μάτια τυφλῶν, πού στηρίξαν παραλυτικούς, πού χόρτασαν τὰ πλήθη, εἶναι βουτηγμένα στὸ αἷμα.

Χειροδύναμοι στρατιῶτες σηκώνουν τὸ Σταυρὸ μὲ τὸ πανάγιο σῶμα τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ μας καὶ τὸ στηρίζουν στὴ γῆ. Ὅλο τὸ σῶμα κρέμεται ἀπὸ τέσσερα καρφιά. Οἱ μῦς συσπῶνται, τὸ στήθος φουσκώνει, ἡ καρδιά κτυπᾷ μὲ δυσκολία. Τὸ πρόσωπο κοκκινίζει, μελανιάζει, τὸ κεφάλι σφυροκοπᾷ.... . Κρῦος ἰδρώτας κι αἷμα τὸν λούζουν.... .

«*ΕΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΔΙ' ΕΜΕ.....*»

Ναὶ Κύριε! Γιὰ μένα ἦλθες στὸ κόσμον καὶ ὑπέμεινες τὰ φρικτὰ παθήματα. Γιὰ μένα ἐδέχθης ἀδιαμαρτύρητα τὰ ραπίσματα καὶ τοὺς χλευασμούς, τὸ ὄξος καὶ τὴ χολή, τὸν ἀγκάνθινο στέφανο καὶ τὶς ὑβρεις. Γιὰ μένα προσέφερες καὶ προσφέρεις τὸ τίμιο καὶ πανάγιο Αἷμα Σου. Τὰ ἀνοικτὰ χέρια Σου, στὴν ἴδια θέσι πάντα, μὲ καλοῦν, μὲ περιμένουν, ὅποιος κι ἂν εἶμαι, ὅπως κι ἂν εἶμαι. Εἶναι ἀπλωμένα γιὰ νὰ μὲ ἀγκαλιάσουν τὴν ὥρα τῆς πτώσεως, τοῦ πόνου, τῆς ἀναζητήσεως. Ποιόν; Ἐμένα τὸν δειλὸ, τὸν φοβητσίαρη, τὸν ἀχάριστο, τὸν... τὸν....

Καὶ δὲν ἀπογοητεύεσαι ὅτι κι ἂν Σοῦ κάνω! Στέκεσαι ἐκεῖ στὸ θρόνον Σου, στὸ Σταυρὸ, ἤρεμος, χωρὶς καμμιὰ ἔντασι κι ἀγωνία, σὰν σὲ ἰκεσία. Ὡ, πόση ἡ ἀγάπη Σου!

* * *

Ναί, παιδιά, εἶναι ἀπίθμενη ἡ ἀγάπη του.

Ἀντιπαραθέτει στὴν πώρωσι τῶν ἀνθρώπων τὸ μεγαλεῖο τῆς συγγνώμης.

«**Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς**» (Λουκ. κγ' 34).

Κοιτάζει τοὺς σταυρωτὰς Του μὲ πόνο βαθύ. Δὲν παραπονεῖται, δὲν γογγύζει. Τοὺς συμπονεῖ, καὶ τοὺς δικαιολογεῖ. Ἄν ἤξεραν τί ἔκαναν! Ὅμως δὲν ξέρουν! Προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἐλαφρυντικά γιὰ νὰ τοὺς ἀθωώσῃ. Ἐπικαλεῖται τὴν ἀγνοιά τους.

«**οὐ γὰρ οἶδασι τι ποιούσι**» (Λουκ. κγ' 34).

Γελᾷ περιπαικτικὰ ὁ ὄχλος κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ φωνάζοντάς Του: «*ἐάν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρὸ*». Τὸν ἐμπαιγμοὶ τὸν ἐπαναλαμβάνουν καὶ οἱ ἄξεστοι στρατιῶτες προσφέροντάς Του ξύδι. «*Εάν ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ τὸ σκληρὸ αὐτὸ μαρτύριο, πού θὰ σοῦ φέρῃ τὸ θάνατο*». Καὶ δὲν φθάνει αὐτὸ. Ξαφνικὰ σκληρές, ἄγριες βλαστήμιες ξεχύνονται κι ἀπὸ τὸ διπλανὸ σταυρὸ: «**Εἰ σύ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς**» (Λουκ. κγ' 39) Φωνάζει ὁ κακοῦργος πού κρέμεται δίπλα Του. Ὁ Κύριος καὶ πάλι δὲν ἀπαντᾷ.

Ἡ ἀδικία ὅμως εἶναι τόσο προκλητικὴ, ὥστε ὁ ἄλλος ληστής διαμαρτύρεται, τὸν μαλλώνει. «*Δὲν φοβᾶσαι ἐσὺ τὸν Θεόν; Ἐμεῖς ὅτι παθαίνουμε τὸ παθαίνουμε δικαίως, διότι τιμωρούμεθα γιὰ τὰ ἐγκλήματατά μας*». «**Οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε**» (Λουκ. κγ' 41).

Τὴν στιγμή πού οἱ μαθητές σιωποῦν, οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι Τόν κηρύττουν ἔνοχο θανάτου καί οἱ Ρωμαῖοι ἐπικυρώνουν καί ἐκτελοῦν τήν ποινή τοῦ θανάτου, μόνον ὁ ἐκ δεξιῶν ληστής ἔχει τό θάρρος νά ὁμολογήσῃ δημοσίως τήν ἄδικον καταδίκην Του. Δέν περιορίζεται μόνο εἰς τό νά Τόν θαυμάσῃ. Προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Τόν ἀναγνωρίζει ὡς Λυτρωτὴν καί Κύριόν του. Πίστις ἀξιοθαύμαστος καί ὁμολογία ἄφοβος ἐνώπιον ὄλων. «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου**» (Λουκ. κγ' 42). Ναι παιδιά, ἀνακηρύσσει τόν ἐπί ξύλου κρεμάμενον «Βασιλέα»! Ὁ Κύριος τόν κοιτάζει μέ ἀπέραντη στοργή, λύνει τήν σιωπή Του καί τόν ἀγκαλιάζει μέ τήν ἄπειρη ἀγάπη Του. ☞

«Ἀμήν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. κγ' 43).

* * *

Κάθε στιγμή πού περνᾷ, τό μαρτύριο γίνεται πιό φρικτό. Ὑποφέρει φοβερά. Ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου, ὁ ἀφωσιωμένος μαθητής Του Ἰωάννης κι ἄλλες γυναῖκες, πού ἀκολούθησαν τόν Κύριο, στέκουν κάτω ἀπό τόν Σταυρό, παρακολουθοῦν τό μαρτύριό Του, συμπάσχουν, κλαῖνε πικρά. Τό βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ ἐξαντλημένο, ἀλλά γεμάτο στοργή πέφτει ἐπάνω τους καί λέγει στή Μητέρα Του «**γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου**» ἔπειτα λέγει στό Μαθητή Του, «**ἰδοῦ ἡ μήτηρ σου**» (Ἰωάν. ιθ' 26-27). Τήν ὥρα πού βρίσκεται στή ὕστατη ἀγωνία ξεχνᾷ καί πάλι τόν ἑαυτόν του, γιά νά παρηγορήσῃ καί νά τακτοποιήσῃ τὰ ἀγαπημένα Του πρόσωπα. Ὡ αὐτή ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ἀκόμα καί τήν ὥρα πού οἱ σωματικές Του δυνάμεις Τόν ἔχουν ἐγκαταλείψει, ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά Του γιά νά σφιχτῇ τρυφερά τούς δικούς Του, ἀλλά καί τόν τέως κακοῦργο, μέ τήν Θεϊκή Του στοργή.

«Τετέλεσται», θά φωνάξῃ σέ λίγο. Τό ἔργο, πού ἀνέλαβε, νά λυτρώσῃ τό ἀνθρώπινο γένος, νά νικήσῃ τό μῖσος καί τόν θάνατο, νά φανερώσῃ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἐπισφραγίζεται ἐπίσημα μέ τό Σταυρό Του.

* * *

«Ὁ Χριστός ὅμως παιδιά, δέν θυσιάστηκε γιά νά συγκινοῦμεθα καί νά δακρύζουμε μερικές φορές τό χρόνο». Ὁ Ἄπ. Πέτρος μᾶς τό εἶπε καθαρά. «Ὁ Χριστός ἔπαθε γιά χάρι μας, χωρίς νά φταιῖξῃ σέ τίποτε, καί μᾶς ἄφησε παράδειγμα τέλειο πρὸς μίμησι, γιά νά ἀκολουθήσουμε ἀκριβῶς πάνω στὰ ἴχνη Του». Ἐπομένως δέν φθάνει μόνο αὐτή τήν ἐβδομάδα νά παρακολουθήσουμε μέ εὐλάβεια τὰ Πάθη Του, ἀλλά πρέπει νά βαδίσουμε στὰ ἴχνη Του. Τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά τό ἐπιτύχουμε;

Πῶς θά μιμηθοῦμε τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς τήν μητέρα Του;

Σωστά! Ἄν θέλουμε νά βαδίσουμε στὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέπει καί στίς πιό δύσκολες ὥρες μας νά ἐνδιαφερώμαστε μέ ἀπέραντη καλωσύνη γιά τούς γονεῖς μας, τούς ἀδελφούς μας, τούς συγγενεῖς καί φίλους μας. Δέν φερόμαστε ἀπότομα καί μέ ἀγένεια, δέν ἀδιαφοροῦμε γιά τίς ἀνάγκες τους ἢ τίς παρακλήσεις τους, ὅσο κουρασμένοι κι ἂν εἴμαστε.

Καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς σταυρωτές Του πῶς θά κατορθώσουμε νά τήν μιμηθοῦμε; (...)
Μάλιστα! Ὅταν συγχωροῦμε «ἀπό καρδίας» αὐτούς πού μᾶς κάνουν κακό, πού μᾶς ἀντιπαθοῦν, μᾶς συκοφαντοῦν, μᾶς εἰρωνεύονται. Τό τονίζουμε τό ἀπό καρδίας, δέν λέμε τό «**Πάτερ ἄφες αὐτοῖς ὄυ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι**», γιά νά θίξουμε μᾶλλον τούς ἄλλους, ὅτι δέν ξέρουν τί κάνουν, παρά γιά νά ζητήσουμε τήν συγχώρησί τους.

Καί γιά νά μιλήσουμε πιό πρακτικά, ἄς δοῦμε τί πρέπει νά κάνουμε ἀντὶ τήν ἐβδομάδα;

Ἔτσι! Θά πρέπει νά συμφιλιωθοῦμε μέ ὅσους ἔχουμε τσακωθῆ ἢ συμμαθητές, συγγενεῖς, γείτονες. Θά κάνουμε ἐμεῖς τήν ἀρχή. Ἐπίσης ἐάν εἶναι δυνατόν, νά βοηθήσουμε κι ἄλλους, πού γνωρίζουμε ὅτι βρίσκονται σέ ἀντίθεσι, νά συμφιλιωθοῦν.

Συνήθως λέγεται πῶς εἶναι δύσκολο νά συγχωρήσῃς τόν ἐχθρό σου. Τι ἀπαντᾷμε σ' αὐτό; Σωστά εἶναι δύσκολο, ὄχι ὅμως ἀδύνατο. Χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι βᾶδισαν στὰ ἴχνη τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου. Συγχώρεσαν αὐτούς πού τούς ἔβλαψαν. Ἄς θυμηθοῦμε τί ἔκανε ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, οἱ μάρτυρες, ἀλλά καί τόσοι ἄλλοι ἀπλοῖ καθημερινοὶ ἄνθρωποι.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**Νά μιμηθοῦμε τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου.**»

Αὐτός ἐτραυματίσθη γιά τίς παραβάσεις μας, ἐταλαιπωρήθη γιά τίς ἀνομίες μας, ἐσταυρώθη γιά νά φέρῃ τήν εἰρήνη σ' ἐμᾶς' «*καί διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν*»
θεραπευτήκαμε!

Ἐκεῖνος τὰ ἔδωσε ὅλα καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴ Του γιὰ ἐμᾶς, ἐμεῖς τί χρεωστοῦμε στὸν Κύριο;
(....) Σωστά! Ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη. Πρέπει νὰ τὸν ἔχουμε στὴν καρδιά μας πάντοτε καὶ ποτέ νὰ μὴ τὸν λησμονοῦμε. Καθὼς λέγει ὁ Ἄπ. Παῦλος ὀφείλουμε νὰ μὴ ζοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ γιὰ Ἐκεῖνον ποὺ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ χάρι μας, καὶ νὰ κάνουμε πάντοτε τὰ ἀρεστὰ σ' ἐκεῖνον.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σ' εὐχαριστοῦμε διότι ἀπὸ τὴν πολλὴ Σου ἀγάπη ἐθυσίασες πρὸς χάριν μας καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ Σου καὶ ὑπέμεινες τὸν φρικτὸ θάνατο τοῦ Σταυροῦ. Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, ἀξιώσέ μας νὰ σέ ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε πάντοτε τὸ θέλημά Σου καὶ τίς ἐντολές Σου, διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Σωτὴρ καὶ ὁ Λυτρωτὴς μας. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Τὰ πάθη τα σεπτὰ. (Ἀρχιμ. Γ. Δημοπούλου), Κατηχητικά Βοηθήματα (Βοηθ. Ἀποστολικῆς Διακονίας)
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτὴρ, Λυδία.